

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαυμαριῶν

Συνέχεια, ἴδε σ. 6

Ἐθεώμην τὸ ἀστερόεν ἐκεῖνο ἄπειρον, ἐν ᾧ ἀνυβούμεθα καὶ ἐζήτουν ν' ἀναγνωρίσω τοὺς ἀστερισμούς. Ἀλλὰ οὗτοι ἤρξαντο μεταβάλλοντες ἐπαίσθητῶς σχήματα, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς πορείας μου προερχομένης διαφορᾶς τῆς ἀπόψεως. Ἐπίστευσα ὅτι ἔβλεπον τὸν ἡμέτερον ἥλιον γενόμενον ἀνεπαισθῆτως μικρότατον ἀστέρα καὶ ἐνούμενον μετὰ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κενταύρου, ἐνᾷ νέον φῶς, ὠχρόν, ὑποκύανον καὶ ἀρκούντως παράδοξον, ἔφθανεν ἄχρις ἡμῶν ἀπὸ τῆς χώρας, πρὸς ἣν μὲ ἀπῆγεν ἡ Οὐράνια. Ἡ λάμπις αὕτη οὐδὲν εἶχε τὸ γήινον καὶ οὐδὲν μᾶς ἀνεμίμησκει τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα εἶχον θαυμάσῃ ἐν τοῖς τοπείοις τῆς γῆς, ἢ ἐν ταῖς μετὰ τὴν θύελλαν τόσον ἀστάτοις ἀρμονίαις τῶν χρωμάτων τοῦ τε λυκαυγοῦς καὶ τοῦ λυκόφωτος, ἢ ἐν ταῖς ἀμφιβάλοις τῆς πρωίας ὑμίχλαις, ἢ κατὰ τὰς ἡρέμους καὶ σιωπηλὰς ὥρας τοῦ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου κατόπτρου ἀντανκλωμένου φωτός τῆς σελήνης. Ἴσως εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποτέλεσμα προσῆγγιζε μᾶλλον ἢ θεὰ αὕτη· ἀλλὰ τὸ παράδοξον τοῦτο φῶς ἦτο καὶ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πράγματι κυανοῦν, κυανοῦν, μὴ ἔχον τὴν ἀνταύγειαν τοῦ κυανοῦ τῶν οὐρανῶν, ἢ τὴν ἀνάλογον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παραγομένην ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, παραβαλλομένου πρὸς τὸ τοῦ ἀερίου· ἀλλὰ κυανοῦν, ὡσανεὶ ὁ ἥλιος αὐτὸς ἦτο κυανοῦς!

Ἐποῖα δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν ἐνόησα ὅτι προσῆγγίζομεν πράγματι εἰς ἥλιον ὅπως κυανοῦν, πρὸς δίσκον λάμποντα, ἀσπασθέντα ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου τῶν ἡμετέρων γήινων οὐρανῶν καὶ ἀνηρητημένον φωτεινὸν ἀπὸ οὐρανοῦ ἐρεβώδους καὶ διαστέρου! Ὁ σαπφειρινὸς ἐκεῖνος ἥλιος ἦτο τὸ κέντρον πλανητικοῦ συστήματος, φωτιζομένου ὑπ' αὐτοῦ. Ἐμέλλομεν νὰ διέλθωμεν πλησιέστατα ἐνὸς τῶν εἰς τὸ σύστημα τοῦτο ἀνηκόντων πλανητῶν. Ὁ κυανὸς ἥλιος ἐμεγεθύνετο προφανῶς, ἀλλὰ θεάμα νέον παράδοξον ἐπίσης ὡς καὶ τὸ πρῶτον: τὸ φῶς, δι' οὗ ἐφωτίζετο ὁ πλανήτης οὗτος συνεμίγνυτο μετὰ τινος πρασίνου χρωματισμοῦ. Ἀνέβλεψα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶδον δεύτερον ἥλιον, ἔχοντα ὠραῖον πράσινον χρῶμα σμαράγδου! Δὲν ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

«Διερχόμεθα, μοῦ εἶπεν ἡ Οὐράνια τὸ ἡλιακὸν σύστημα τοῦ Γάμμα τῆς Ἀνδρομέδας, οὐτινος ἐν μόνον μέρος βλέπετε νῦν, διότι ἀποτελεῖται

πράγματι, οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν δύο τούτων ἡλίων, ἀλλ' ἐκ τριῶν: τοῦ μὲν κυανοῦ, τοῦ δὲ πρασίνου καὶ τοῦ τρίτου χρυσοειδοῦς. Ὁ κυανοῦς ὅστις εἶναι καὶ ὁ μικρότερος, περιστρέφεται περὶ τὸν πράσινον, ἀμφοτέροι δὲ οὗτοι περιστρέφονται περὶ τὸν χρυσοειδῆ, ὃν θὰ ἰδῆς μετ' οὐ πολὺ.»

Καὶ πράγματι εἶδον ἀμέσως ἐφανισθέντα τρίτον ἥλιον, ἔχοντα τὸ χρῶμα τῆς ζωηρᾶς ἐκείνης ἀκτινοβολίας, ἧς ἡ ἀντίθεσις πρὸς τοὺς ἐτέρους δύο παρῆγε παραδοξοτάτην διαύγειαν. Ἐγίνωσκον καλῶς τὸ περιεργον τοῦτο ἀστρικόν σύστημα, διότι εἶχον παρατηρήσει αὐτὸ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ λάμπσεως. Ὅποια κάμινοι, ὅποῖον θαμβοῦ! ὅποια ζωηρότης χρωμάτων ἐν τῇ παραδόξῳ ἐκείνῃ πηγῇ τοῦ κυανοῦ φωτός, ἐν τῇ πρασίνῃ φωταυγείᾳ τοῦ δευτέρου ἡλίου, καὶ ἐν τῇ χρυσοειδεῖ ἀκτινοβολίᾳ τοῦ τρίτου!

Ἀλλὰ ἦδη εἶχομεν πλησιάζει, ὡς εἶπον, εἰς τινα τῶν εἰς τὸ σύστημα τοῦ σαπφειρινου ἡλίου ἀνηκόντων κόσμων. Πάντα ἐκεῖ ἦσαν κυανᾶ: τοπεῖα, ὕδατα, φυτὰ καὶ βράχοι, ὧν τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἡλίου φωτιζόμενον μέρος ἐλάμβανεν ἐλαφρὰν πρασίνην χροιάν, καὶ χρυσοειδῆ μόλις ἐφαύοντο ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ χρυσοειδοῦς ἡλίου, ὅστις ἀνέτελλε μακρὰν ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος. Καθ' ὅσον εἰσεδύομεν εἰς τὴν ἀτμοσφαιρὰν τοῦ κόσμου τούτου, ἠδεῖα καὶ εὐφρόσυνος ἀρμονία ἀνεδίετο εἰς τοὺς ἀέρας, ὡς τι ἄρωμα, ὡς τι ὄνειρον. Οὐδέποτε εἶχον ἀκούσει τι ὅμοιον. Ἡ γλυκυτάτη, βαθεῖα καὶ μεμακρυσμένη μελωδία ἐφαίνεται ἐρχομένη ἐκ τινος χοροῦ, ὃν ἀπετέλουσαν ἄρπαι καὶ βιολία συνοδευόμενα ὑπὸ ὀργάνων ναοῦ. Ἦτο ἐξάίσιον ἄσμα, θέλγον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὅπερ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναλυθῇ ὅπως γίνῃ καταληπτόν, καὶ ἐπλήρου τὴν ψυχὴν ἠδυσθαθείας. Ἐνομίζον ὅτι θὰ ἤκουον αὐτὸ εὐχαρίστως μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Δὲν ἐτόλμων ν' ἀπευθύνω τὸν λόγον εἰς τὴν ὀδηγόν μου, φοβούμενος μὴ ἀπολέσω ἓνα καὶ μόνον τόνον. Ἡ Οὐράνια τὸ ἐνόησεν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τινα λίμνην καὶ μοῦ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου πλῆθος περωτῶν ὄντων, ἱπταμένων ἄνωθι τῶν κυανῶν ὑδάτων.

Τὰ ὄντα ταῦτα δὲν εἶχον τὴν μορφήν τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων. Ἦσαν ὄντα, ὧν ὁ ὀργανισμὸς ἦτο προδήλως τοιοῦτος, ὥστε νὰ ζῶσιν ἐν τῷ ἀέρι. Ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἐκ φωτός, μα-

κρόθεν ἐξέλαβον κατὰ πρῶτον αὐτὰ ὡς νύμφας, ὧν εἶχον τὸ εὐλύγιστον καὶ κομψὸν σχῆμα, τὰς μεγάλας πτέρυγας, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἐλαφρότητα ἀλλ' ἐξετάσας αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον διέκρινα τὸ σῶμά των, ὅπερ δὲν ἦτο κατώτερον τοῦ ἡμετέρου, καὶ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν βλεμμάτων των ἐπίεσθην ὅτι δὲν ἦσαν ζῶα. Αἱ κεφαλαὶ των ὁμοιάζον ἐπίσης πρὸς τὰς τῶν νυμφῶν καὶ ὡς τὰ αἰθέρια ταῦτα ὄντα, δὲν εἶχον πόδας. Ἡ τόσον θελκτικὴ ἄρμονία, ἣν ἤκουον, δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων πτερύγων των. Ἦσαν δὲ πολυαριθμώτατα, ἀνερχόμενα ἕως εἰς πολλὰς μυριάδας.

Ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἔβλεπέ τις φυτὰ, ἅτινα οὔτε δένδρα, οὔτε ἄνθη ἦσαν, καὶ ὧν τὰ λεπτὰ στελέχη ἀνήρχοντο εἰς καταπληκτικὸν ὕψος. Τὰ στελέχη ταῦτα διακλαδούμενα, ὡσεὶ εἶχον τεταμένες τὰς χεῖρας, ἔφερον πλατείας κάλυκας ἐν εἴδει λειριῶν. Τὰ φυτὰ ταῦτα ἦσαν ἐμφυχα, τοῦλάχιστον ὡς τὰ ἡμέτερα εὐαίσθητα καὶ πλέον ἔτι, καὶ ὡς ἡ ἔχουσα τὰ αὐτοκίνητα φύλλα ἀκακία ἢ αἰδήμων, ἐξεδήλουν διὰ κινήσεων τὰς ἐσωτερικὰς αὐτῶν ἐντυπώσεις. Τὰ ἄλση ταῦτα ἀπετέλουν πράγματι φυτικὰς πόλεις. Οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου ἐκείνου δὲν εἶχον ἄλλα ἐνδιατήματα, ἢ τὰ ἄλση ταῦτα καὶ ὅταν δὲν ἵπταντο εἰς τοὺς ἀέρας ἀνεπαύοντο ἐν μέσῳ τῶν εὐαίσθητων ἐκείνων καὶ ἀρωματικῶν φυτῶν.

«Ὁ κόσμος οὗτος σοὶ φαίνεται φαντασιώδης, μοι εἶπεν ἡ Ορανία, καὶ σκέπτεσαι ποίας ιδέας δύνανται νὰ ἔχωσι τὰ ὄντα ταῦτα, ποία ἦθη, ποίαν ἱστορίαν, ποίαν καλλιτεχνίαν, ποίαν φιλολίαν καὶ ποίας ἐπιστήμας. Ἀπαιτεῖται καιρὸς ὅπως ἀπαντήσω εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις, ἅς δύνασαι νὰ μοι ἀποτείνης. Μάθε μόνον ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ των εἶναι ἰσχυρότεροι τῶν καλλιτέρων σας τηλεσκοπίων, ὅτι τὸν νευρικὸν αὐτῶν σύστημα δονεῖται κατὰ τὴν διάβασιν κομῆτου καὶ ἀνακαλύπτει ἠλεκτρικῶς πράγματα, ἅτινα σεῖς οὐδέποτε θὰ γνωρίσητε ἐπὶ τῆς Γῆς. Τὰ ὄργανα, ἅτινα βλέπεις κάτωθι τῶν πτερύγων των, χρησιμεύουσιν αὐτοῖς ὡς χεῖρες ἐπιθεξιῶται τῶν ἡμετέρων. Ἀντὶ τυπογραφίας, ἔχουσι τὴν ἄμεσον φωτογραφίαν τῶν γεγονόντων καὶ τὴν φωνητικὴν ἀπακρυστάλλωσιν αὐτῶν ἔτι τῶν λέξεων. Ἄλλως τε δὲν ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ἧτοι εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως. Τὰ τρία πάθη, ἅτινα ἀπορροφῶσι τὸ πλεῖστον τῆς γηίνου ζωῆς, ὁ ἄγριος πόθος τοῦ πλοῦτου, ἡ πολιτικὴ φιλοδοξία καὶ ὁ ἔρωσ, εἶναι αὐτοῖς ἄγνωστα, διότι οὐδενὸς δεόνται ὅπως ζήσωσι, διότι παρ' αὐτοῖς δὲν ὑπάρχουσι διεθνεῖς διαίρεσεις ἢ ἄλλαι κυβερνήσεις, πλὴν διοικητικοῦ τινος συμβουλίου, καὶ διότι εἶναι ἀνδρόγυνοι.

— Ἀνδρόγυνοι! ἐπανελάβον. Καὶ ἐτόλμησα νὰ προσθέσω : Καὶ εἶναι τοῦτο καλλίτερον ;
 57— Βεβαίως, τοῦτο συντελεῖ εἰς ἐλάττωσιν τῶν ταραχῶν, αἵτινες κλυδωνίζουσι τὴν ἀνθρωπότητα.

«Δέον ἐξηκολούθησε λέγουσα, ν' ἀπαλλαγῇ τις ὅλως τῶν συναισθήσεων καὶ τῶν γηίνων ιδεῶν, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ τὴν διὰ τῶν διαφορῶν μορφῶν τῆς δημιουργίας ἐκδήλουμένην ἄπειρον ποικιλίαν. Καθὼς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου τὰ εἶδη μετεβλήθησαν κατὰ τοὺς διαφοροὺς ἀγῶνας, ἀπὸ τῶν παραδοξοτάτων ὄντων τῶν πρώτων γεωλογικῶν ἐποχῶν ἄχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἀνθρωπότητος, καθὼς καὶ νῦν ἔτι ὁ ζωικὸς καὶ φυτικὸς πληθυσμὸς τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἐκ ποικιλοτάτων μορφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ κοραλλίου, ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ μέχρι τοῦ ἰχθύος, ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος μέχρι τῆς ψυχῆς, οὕτω καὶ ἐπιέκτασεως ἀσυγκρίτως εὐρυτέρας, ἐν μέσῳ τῶν ἀπειραριθμῶν γαιῶν τοῦ οὐρανοῦ, αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως παρήγαγον ἄπειρον ποικιλίαν ὄντων καὶ πραγμάτων. Ἡ μορφή των ὄντων εἶναι, ἐν ἐκάστῳ τῶν κόσμων τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐν ἐκάστη σφαίρᾳ εἰδικῶν στοιχείων, οὐσιῶν, θερμότητος, φωτός, ἠλεκτρισμοῦ, πυκνότητος καὶ βαρύτητος. Αἱ μορφαί, τὰ ὄργανα, ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰσθήσεων — ὑμεῖς ἔχετε πέντε μόνον καὶ ταύτας λίαν ἀτελεῖς—ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ζωικῶν συνθηκῶν ἐκάστης σφαίρας. Ἡ ζωὴ εἶναι γήϊος ἐπὶ τῆς γῆς, ἀρεία ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, κρορία ἐπὶ τοῦ Κρόνου, ποσειδωρία ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἧτοι ἀρμόζουσα ἐν ἐκάστῳ ἐνδιατήματι, ἢ, ὅπως ἐκφρασθῶ ἀκριβέστερον ἔτι, παράγεται καὶ ἀναπτύσσεται ὑπ' ἐκάστου τῶν κόσμων συμφῶνως πρὸς τὴν ὀργανικὴν αὐτοῦ κατάστασιν καὶ κατὰ ἀρχικόν τινα νόμον, εἰς δὲν ὑπέκει ἡ φύσις ὀλόκληρος τὸν νόμον τῆς Προόδου.»

Ἐνῷ ἐκείνη ἐλάλει, ἐγὼ ἠκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν πρὸς τὴν ἀνθισμένην πόλιν πτήσιν τῶν ὄντων, καὶ εἶδον μετ' ἐκπλήξεως τὰ φυτὰ κινούμενα ν' ἀνυψῶνται ἢ νὰ ταπεινῶνται ὅπως δεχθῶσιν αὐτὰ. Ὁ πράσινος ἥλιος εἶχε κατέλθει ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, καὶ ὁ χρυσοειδὴς εἶχεν ἀνυψωθῆ ὑπὲρ αὐτόν· τὸ τοπίον ἐχρωματιζέτο διὰ μαγικοῦ τινος χρωματισμοῦ, ὑπὲρ τὸν ὁποῖον αἰωρεῖτο μεγίστη τις σελήνη, κατὰ τὸ ἡμισυ χρυσοειδὴς καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ πράσινη. Τότε ἡ ἄπειρος μελωδία, ἧτις ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαῖραν ἔπαυσε καὶ ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς ἤκουσα ἄσῃα, ἀδόμενον ὑπὸ φωνῆς λιγυρωτάτης, πρὸς ἣν οὐδεμία ἀνθρωπινὴ ἠδύνατο νὰ συκριθῇ.

«Ὅποῖον θαυμάσιον σύστημα, ἀνέκραξα, ἀποτελεῖ ὁ ὑπὸ τοιούτων πυρῶν φωτιζόμενος

οὗτος κόσμος! Τιοῦτοι λοιπὸν εἶναι οἱ διπλοῖ, τριπλοῖ καὶ πολλαπλοῖ ἀστέρες περατηρούμενοι ἐκ τοῦ πλησίον.

— Λαμπροὶ ἥλιοι οἱ ἀστέρες οὗτοι! ἀπήνητησεν ἡ θεά! Συνδεομένους ἐπιχαρίτως διὰ τῶν δεσμῶν ἀμοιβαίας ἐλξεως, βλέπετε αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς λικνιζομένους ἀνὰ δύο ἐν τοῖς κόλποις τῶν οὐρανῶν, πάντοτε ὠρχίους, πάντοτε φωτεινοὺς, πάντοτε διαυγεῖς. Ἀνηρημένοι ἐν τῷ ἀπέριφ, στηρίζονται ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλ' οὐδέποτε προσεγγίζουσι, ὡσανεὶ ἡ ἐνώσις αὐτῶν μᾶλλον ἠθικὴ ἢ ὑλική, διηυθύνετο ὑπὸ τινος ἀοράτου καὶ ἀνωτέρας ἀρχῆς· κατακολουθοῦντες ἀρμονικὰς καμπύλας, στρέφονται ρυθμικῶς ὁ εἷς περὶ τὸν ἕτερον, οὐράνια ζεύγη ἐκκολαφθέντα κατὰ τὸ ἔαρ τῆς δημιουργίας, ἐν τοῖς διαστέροις τοῦ ἀπέριφου πεδίοις. Ἐνῶ οἱ ὡς ὁ ὑμέτερος, ἀπλοῖ ἥλιοι λαμπροὶ μεμονωμένοι, ἀπλανεῖς, ἡρεμοὶ, ἐν ταῖς ἡμερίαις τοῦ διαστήματος, οἱ διπλοῖ καὶ πολλαπλοῖ φαίνονται ἐμφυχοῦντες διὰ τῶν κινήσεων, τοῦ χρωματισμοῦ καὶ τῆς ζωῆς των, τὰς σιωπηλὰς χώρας τοῦ αἰωνίου κενοῦ. Τὰ ἀστρικά ταῦτα ὠρολόγια δεικνύουσιν ὑμῖν τοὺς αἰῶνας καὶ τὰς ἐποχὰς τῶν ἄλλων κόσμων.

« Ἀλλὰ, προσέθετο, ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξιδίδόν μας. Μόλις ὀλίγα τρισεκατομμύρια λευγῶν ἀφιστάμεθα ἀπὸ τῆς Γῆς.

— Ὀλίγα τρισεκατομμύρια ;

— Ναί. "Αν ἡδυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν ἐντεῦθεν τοὺς ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου πλανήτου ἤχους: τοὺς μυκηθμούς των ἡφαιστείων του, τοὺς κρότους των τηλεβόλων του, τὰς βροντὰς των κεραυνῶν του, τοὺς ἀλλαγμοὺς των λαῶν κατὰ τὰς ἡμέρας των ἐπαναστάσεων, ἢ τὰ εἰς οὐρανὸν ἀνυψούμενα εὐσεβῆ των ναῶν ἔσματα, ἢ ἀπόστασις εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἂν περαδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἦχοι δύνανται νὰ διέλθωσιν αὐτὴν διὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἤχου ἐν τῷ ἀέρι, θὰ ἐχρηάζοντο περὶ τὰ δεκαπέντε ἑκατομμύρια ἔτη ἵνα φθάσωσι μέχρις ἡμῶν. Θὰ ἠκούομεν δὲ σήμερον μόνον ὅ,τι συνέβη ἐπὶ τῆς Γῆς πρὸ δεκαπέντε ἑκατομμυρίων ἐτῶν.

« Καὶ ὅμως ἂν λάθωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπειρον τοῦ πικνός, εἴμεθα ἀκόμη πλησιέστατα εἰς τὴν πατρίδα σου.

« Ἐξακολουθεῖς ν' ἀναγνωρίζεις ἐκεῖ κάτω, τὸν ἡλιόν σας, ἐλάχιστον ἀστέρα. Δὲν ἐξῆλθομεν ἔτι τοῦ σύμπαντος, εἰς ὃ ἀνήκει μετὰ τοῦ πλανητικοῦ του συστήματος.

« Τὸ σύμπαν αὐτὸ ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν δισεκατομμυρίων ἡλίων, ἀφισταμένων ἀλλήλων κατὰ τρισεκατομμύρια ὄλα λευγῶν.

« Ἡ ἑκτασίς αὐτοῦ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀστραπή, διατρέχουσα τριακοσίας χιλιάδας χιλιόμετρων ἀνὰ δευτερόλεπτον θὰ ἐδαπάνη

δεκαπέντε χιλιάδας ἐτῶν ὅπως διέλθῃ αὐτὴν. « Καὶ πικναχοῦ πικναχοῦ ἥλιοι, ὅπουδήποτε καὶ ἂν στρέψωμεν τὸ βλέμμα, πικναχοῦ πηγαὶ φωτός, θερμότητος καὶ ζωῆς, πηγαὶ ἀνεξαντλήτου ποικιλίας, ἥλιοι πάσης ἡλικίας, συγκερατοῦμενοι ἐν τῷ αἰωνίῳ κενῷ ἐν τῷ φωτοφόρῳ αἰθέρι ὑπὸ τῆς ἀμοιβαίας πάντων ἐλξεως καὶ τῆς κινήσεως ἑκάστου. "Ἐκαστος τῶν ἀστέρων ἀπειρομεγέθους ἥλιος, στρέφεται περὶ ἑαυτὸν, ὡσεὶ σφαῖρα πυρίνη καὶ βαίνει πρὸς τινὰ σκοπὸν. Ὁ ὑμέτερος ἥλιος ὁδοιπορῶν ἀπάγει καὶ ὑμᾶς μεθ' ἑαυτοῦ, πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἑρακλέους. Ἐκεῖνος οὐ διήλθομεν τὸ σύστημα βαίνει πρὸς νότον των Πλειάδων· ὁ Σείριος κρημνίζεται πρὸς τὴν Περιστεράν. ὁ Πολυδεύκης ὁρμᾷ πρὸς τὸν Γαλαξίαν· πάντα δὲ τὰ ἑκατομμύρια, πάντα τὰ δισεκατομμύρια ταῦτα των ἡλίων διατρέχουσι τὸ ἀπειρον μετὰ ταχύτητος ἐξικνουμένης εἰς διακοσίας, τριακοσίας καὶ τετρακοσίας χιλιάδας μέτρων ἀνὰ δευτερόλεπτον! Ἡ κίνησις διατηρεῖ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σύμπαντος, ἀποτελοῦσα τὸν ὀργανισμόν, τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ζωὴν του.

Γ'

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἱπτάμενοι εἶχομεν ἀφίσση ὀπίσω ἡμῶν τὸ τρίχρον σύστημα. Διήλθομεν δὲ πλησίον μεγάλου ἀριθμοῦ κόσμων λίαν διαφόρων τῆς γήινης πατρίδος. Οἱ μὲν τούτων μοὶ ἐφάνησαν καλυπτόμενοι ὅλως ὑπὸ ὑδάτων, καὶ οἰκούμενοι ὑπὸ ἐνδρῶν ὄντων, οἱ δὲ οἰκούμενοι μόνων ὑπὸ φυτῶν. Ἔστημεν παρὰ πολλοὺς τούτων. Ὅποια ἀκατάληπτος ποικιλία!

Ἐνὸς αὐτῶν οἱ κάτοικοι πάντες μοὶ ἐφάνησαν ἰδίως ὠραίοι. Ἡ Οὐρανία μοὶ ἐγνώρισεν ὅτι ὁ ὀργανισμὸς αὐτῶν εἶναι ὅλως διαφορετος τοῦ των ὑλῶν τῆς Γῆς, καὶ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ὄν διακρίνει ἐν αὐτοῖς τὰς κατὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σώματος τελοῦμένας φυσικοχημικὰς ἐνεργείας. Ἐν τῷ ἡμετέρῳ γήινῳ ὀργανισμῷ, δὲν βλέπομεν π.χ. πῶς αἱ τροφαὶ ἀπορροφώμεναι ἀφομοιοῦνται· πῶς τὸ αἷμα, οἱ ἰστοί, τὰ ὅστα ἀνακαινίζονται· πᾶσαι αἱ λειτουργίαι τελοῦνται αὐτομάτως, τοῦ νοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου αὐτῶν. Πολλῶν ἐκ των ἡμετέρων νόσων ἐπίσης ἡ ἀρχὴ εἶναι ἀφανής καὶ πολλακίς μένει ἀγνωστος. Ἐκεῖ τὸ ἀνθρώπινον ὄν αἰσθάνεται τὰς ἐνεργείας τῆς ζωικῆς αὐτοῦ συντηρήσεως, ὡς ἡμεῖς αἰσθανόμεθα χαρὰν τινὴ ἢ λύπην· ἐξ ἑκάστου, οὕτως εἶπεν, των μορίων τοῦ σώματός των ἀναχωρεῖ καὶ ἐν νεῦρον μεταβιβάζον εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὰς ποικιλίας ἐντυπώσεις, ἄς αὐτὸ δέχεται. Ἄν ὁ γήινος ἄνθρωπος ἦτο πεπροικισμένος διὰ τοιοῦτου νευρικοῦ συστήματος, βυθίζων τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐν τῷ ὀργανισμῷ διὰ μέσου των νεύρων, θὰ ἐβλεπε πῶς ἡ τροφή μεταβαλλεται εἰς χυλόν, εἰς μυ-

κὴν οὐσίαν, εἰς νευρικὴν κτλ. θὰ ἔβλεπον αὐτὸς ἑαυτόν. Ἄλλ' εἴμεθα μακρὰν τούτου, διότι τὸ ζωικὸν κέντρον τῶν ἡμετέρων ἀντιλήψεων περιπλέκεται διὰ τῶν πολλαπλῶν νεύρων τῶν τοῦ ἐγκεφάλου λοβῶν καὶ τῶν ὀπτικῶν στρωμάτων.

Ἐπὶ ἄλλης σφαίρας ἦν διήλομεν κατὰ τὴν νύκτα, ἥτοι ἐκ τοῦ μέρους τοῦ νυκτερινοῦ ἡμισφαιρίου της, οἱ τῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοὶ εἶναι κατεσκευασμένοι οὕτως, ὥστε εἶναι φωτεινοί, φωτίζοντες, ὡσεὶ φωσφορώδης τις ἀναθυμίασις ἐξηκοντίζετο ἀπὸ τῆς παραδόξου αὐτῶν ἐστίας. Νυκτερινὴ συνάθροισις, ἀποτελουμένη ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ προσώπων, παριστᾷ φαντασιώδες ἀληθῶς θέαμα, διότι ἦτε λάμπεις καὶ τῶν χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν μεταβάλλονται κατὰ τὰ κινουόμενα αὐτοὺς διάφορα πάθη. Πλὴν τούτου, ἡ ἰσχὺς τῶν βλεμμάτων τούτων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ταῦτα ἐνασκοῦσι ηλεκτρικὴν καὶ μαγνητικὴν ἐπιρροὴν ποικίλης ἐντάσεως, καὶ ἐν τισὶ περιπτώσεσι δύνανται νὰ κεραινοβολήσωσι καὶ νὰ ρίψωσι νεκρὸν τὸ σῶμα, ἐφ' οὗ ἤθελε συγκεντρωθῆ ἅπανα ἡ ἐνέργεια τῆς θελησεως των.

Μικρὸν τι ἀπωτέρω, ἡ ὁδηγός μου μοὶ ἔδειξε κόσμον, ἐνθα οἱ ὀργανισμοὶ ἔχουσι πολύτιμόν τινα δύναμιν, δῆλα δὴ αἱ ψυχαὶ δύνανται νὰ μεταβάλλωσι σώματα, μὴ διερχόμενα διὰ τῆς συχνάκις δυσαρέστου καὶ πάντοτε ὀλιβεράς περιπτώσεως τοῦ θανάτου. Σοφός τις, ὅστις εἰργάσθη καθ' ἅπαντα αὐτοῦ τὸν βίον ὅπως διδάξῃ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ βλέπει ἐπερχόμενον τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν του, χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰς εὐγενεῖς αὐτοῦ ἐργασίας, δύναται ν' ἀνταλλάξῃ τὸ σῶμά του πρὸς σῶμα ἐφήβου, καὶ νὰ ἐπαναρχίσῃ νέαν ζωὴν, ὀφελιμωτέραν ἔτι τῆς πρώτης. Ἀπαιτεῖται διὰ τὴν μετεμψύχωσιν ταύτην ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἐφήβου καὶ ἡ μαγνητικὴ ἐνέργεια ἀρμοδίου τινὸς ἱατροῦ. Βλέπει δέ τις ἐνίοτε δύο ὄντα, ἡνωμένα διὰ τῶν ἠδέων καὶ τόσον ἰσχυρῶν δεσμῶν τοῦ ἔρωτος, νὰ ἐκτελῶσι τοιαύτην ἀνταλλαγὴν σωμάτων μετὰ πολλὰ ἔτη συνενώσεως· ἡ ψυχὴ τοῦ συζύγου μεταβαίνει ὅπως κατοικήσῃ ἐν τῷ σώματι τῆς συζύγου του, καὶ τὰνάπαλιν, διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς των. Ἡ ἐνδόμυχος τῆς ζωῆς πείρα καθίσταται οὕτω δι' ἕκαστον αὐ-

τῶν ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ πληρεστέρα. Βλέπει δέ τις ἐπίσης σοφούς, ἱστορικούς, ἐπιθυμοῦντας νὰ ζήσωσι δύο αἰῶνας, ἀντὶ ἐνός, νὰ βυθίζονται εἰς πλαστὸν ὕπνον τεχνητῆς νάρκης, ἀναστέλλοντα τὰς ζωϊκὰς αὐτῶν λειτουργίας κατὰ τὸ ἡμισυ ἐκάστου ἔτους, καὶ πλέον ἔτι. Τινὲς μάλιστα αὐτῶν κατορθοῦσιν οὕτω νὰ ζῶσι καὶ τρεῖς αἰῶνας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς διερχόμενοι ἄλλο σύστημα, συνηγήσαμεν γένος τι ὀργανισμῶν ὅλως διάφορον καὶ ἀνώτερον ἀναντιρρήτως τοῦ ἡμετέρου. Παρὰ τοῖς οἰκοῦσιν ἐπὶ τοῦ πλανήτου, ὃν εἴχομεν τότε ὑπ' ὄψιν, κόσμου φωτίζομένου ὑπὸ λαμπροῦ τινος ἡλίου ἐξ ὑδρογόνου, ἡ ἰδία δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ λόγου ὅπως ἐκδηλωθῇ. Ποσάκις δὲν συμβαίνει ἡμῖν, ὅταν φαεινὴ τις ἢ εὐφύης ἰδέα καταλαμβάνῃ τὸν ἐγκέφαλόν μας, καὶ θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἢ νὰ γράψωμεν αὐτήν, ἢ μεταλαμβάνομεν τὴν ἰδέαν ταύτην διασκεδαζομένην, ἀφιπταμένην, σκοτιζομένην ἢ μεταβαλλομένην, ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ ὀμιλῶμεν ἢ νὰ γράφωμεν; Οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου τούτου ἔχουσιν ἕκ τινος αἰσθησίν, ἣν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν αὐτοσηλεγραφικὴν, καὶ δυνάμει τῆς ὁποίας ὅταν ὁ αὐτουργός δὲν ἐναντιοῦται, ἡ ἰδέα ἀνακλινοῦται ἐκτός καὶ δύναται ν' ἀναγνωσθῇ ἐπὶ ὀργάνου κατέχοντος σχεδὸν τὴν θέσιν τοῦ ἡμετέρου μετώπου. Αἱ ἄφωνα αὐταὶ συνδιαλέξεις εἶναι συχνάκις αἱ σπουδαιότεραι καὶ αἱ ἀκριβέστεραι· εἶναι δὲ πάντοτε αἱ εἰλικρινέστεραι.

Πιστεύομεν ἀφελῶς ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς εἶναι τέλειος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ποσάκις δυσηρεστήθημεν ὑποχρεούμενοι ν' ἀκούωμεν ἀκουσίως δυσαρέστους λόγους, ἀνόητον ὀμιλίαν, κενὸν ἰδεῶν κήρυγμα, κακὴν μουσικὴν, κακολογίαν ἢ συκοφαντίαν; Αἱ ἡμέτεραι γραμματικαὶ ἀξιούσι μάρτην ὅτι δυνάμεθα «νὰ κλείωμεν τὰ ὦτα» εἰς τοὺς τοιοῦτους λόγους, τούτο δὲν εἶναι δυστυχῶς δυνατόν. Δὲν δύνασθε νὰ κλείσητε τὰ ὦτά σας, ὡς τοὺς ὀφθαλμούς σας· ἐν τούτῳ ὑπάρχει τι κενόν. Ἐξεπλάγην δὲ λίαν ἰδὼν πλανήτην, ἐνθα ἡ φύσις δὲν ἐλησμόνησε τὴν λεπτομέρειαν ταύτην.

[Μετὰφρασις X.]

Ἔπεται συνέχεια

